

hút thuốc nằng thường mời chàng. Có lẽ nằng đang bối rối...

Chạy được một quãng, qua Quốc hội, nằng hỏi giọng nho nhỏ :

— Tại sao anh không đi thẳng lên khách sạn Constellation ? Minh bị theo phải không ?

Chàng giất mình trước sự thông minh của Thiếu Cơ. Tiếc thay, rằng theo nghề làm đi, nếu gia nhập tổ chức điệp báo, nằng sẽ trở nên nhân viên thượng hạng.

Chàng không đáp. Thiếu Cơ ngồi yên trong góc, không hỏi thêm nữa.

Xe đến Thất Lương, chàng khoát tay đến tài xế ngoẹo đầu, trở lại trung tâm thành phố. Người tài xế Lào rú ga, xả tốc lực trong khi quay xe. Bốn bánh cao su rít lên.

Đến gần Chợ Mới, chàng nắm tay Thiếu Cơ :

— Anh dấu cho em xuống nhé.

Tay nằng bỗng lạnh đi.

— Ô, anh nói gì thế ? Anh khinh em quá !

Văn Bình nói, giọng ôn tồn :

— Anh dấu dám khinh em. Anh chỉ sợ... Lúc này, em nói đúng. Có người theo sau chúng ta.

— Anh sợ người ta hại em nên thả em xuống phải không ? Anh lầm rồi. Được chết vì anh, em không oán thán. Em không bằng lòng xuống.

Nằng lớn tiếng ra lệnh cho tài xế bằng tiếng Lào :

— Khách sạn Constellation.

Văn Bình ngồi yên, nhìn vào tận mắt nằng. Chàng thấy rõ một giọt nước mắt long lanh. Bỗng chàng kéo nằng ngã vào lòng, đặt lên môi một cái hôn thành thật. Chàng hôn nằng không phải vì

yêu—thật vậy, một kẻ khó khăn về đàn bà không thể xúc động trước một vũ nữ về chiều, phần son é chề, thân thể rũ nát — mà vì cảm phục.

Thiếu Cơ đã xung phong tiến vào nguy hiểm, cũng như người lính cảm tử ngoài mặt trận. Cử chỉ đẹp của nằng đã biến nằng thành con người khác, trong sạch, và quý phái. Trong đời, Văn Bình đã gặp hàng ngàn người đàn bà trong sạch, quý phái hơn nằng song đã thẳng thừng từ chối khi được mời tham gia công tác khó khăn.

Chàng bỗng ghét cay, ghét đắng xã hội. Cái xã hội đầy lường gạt và lừa dối. Cái xã hội xấu xa, bẩn thỉu đã được nước hoa dặt tiền Văng ve, phần son thượng lưu Át-đen, quần áo Ban-manh che đậy...

Nằng ôm cứng lấy chàng, hôn mạnh đến nỗi môi chàng bị đè hẹp, chàng gần nghẹt thở. Nằng rít lên trong khoái cảm :

— Văn Bình ơi, đến chết em cũng không quên được cái hôn trên xe đêm nay.

Chàng nắm bàn tay nằng, đặt vào dưới nách, chỗ đeo súng, giọng an ủi :

— Chết sao được. Đưa nào đừng em, anh bắn tan xác.

Cho tới khi tắc xi dừng lại, nằng vẫn nắm chặt tay chàng. Xuống xe, nằng rút tiền trong ví ra trả.

Văn Bình nói đùa :

— Ái chà, Tin cổ của anh giàu quá.

Nằng đáp, giọng buồn rầu :

— Gia tài điền sản của em chỉ còn một ngàn, ngàn bạc cuối cùng. Hôm qua, em phải mang chuỗi hạt trai đi bán, để trả tiền cơm, tiền nhà. Anh còn

nhờ chuỗi hạt của em không? Cái chuỗi màu xanh, em thường đeo mỗi khi mặc áo hở cổ ở Sài Gòn kỳ mà. Thế là hết.

— Anh sắm chuỗi khác cho em.

— Em chán nữ trang rồi. Giờ đây, em chỉ thích sống tâm thong, ăn dật và què mùa. Em sẵn sàng ăn ngày một bữa, làm việc quần quật như nô lệ miễn hồ tinh thần được thanh thản. Hơn bao giờ hết, em thấy chồng con là cần thiết...

Mặt Thiếu Cơ bỗng xịu xuống. Chàng vội vàng an ủi:

— Yên tâm. Về Sài Gòn chúng mình sẽ gặp nhau tha hồ.

Chàng không dám nói « về Sài Gòn, chúng mình sẽ sống chung », vì biết nàng không tin. Vả lại, trước thái độ chân thành của người đàn bà về chiều, chàng không có can đảm nói dối. Vì nói dối là hèn ủa.

Câu nói của Văn Bình làm nàng vui lại. Nàng nhòe miệng cười:

— Anh nói nghe được lắm. Ít ra anh đã thành thật và tử tế với em. Thật ra, em không cầu mong nhiều, vì ăn nhiều dễ bội thực, anh ạ. Tình yêu cũng như thức ăn, phải lụng dạ mới ngon. Anh đẹp trai; nhân tình cả đống, một vài tháng anh tạt vào thăm em là đủ rồi, quá đủ rồi...

Văn Bình gạt ngang:

— Em lời thôi lắm.

Nàng định phản đối song lại ngậm miệng, mắt liếc ngang dọc. Rồi nàng bóp mạnh tay chàng, nói vào tai:

— Có người đi theo.

— Anh biết rồi. Anh biết từ nãy. Hình như nó đi xe Opel. Nó dừng xe gần khách sạn Constellation.

Chàng kéo nàng lại trước một tiệm bán giày, giả vờ chỉ trở bàn tán:

— Vào đây, anh đóng cho em đôi giày.

Hai người lững thững vào tiệm. Trong khi Thiếu Cơ thử giày, chàng liếc nhìn ra ngoài.

Không thấy ai khả nghi.

Năm phút sau, hai người rẽ vào con đường tối bên trái. Nàng bảo chàng:

— Anh thấy cái cửa sắt màu đỏ không? Cảnh nhà bán sách ấy.

— Thấy rồi.

— Cửa bao giờ cũng khép hờ, không khóa. Phải qua hẻm vài ba chục thước rồi lên lầu. Trên lầu có bốn phòng, đều của Mila. Nàng ở phòng trong cùng. Anh nhìn phía sau chưa?

— Rồi, không có ai hết.

— Hồi nãy, trong khi thử giày, em thấy hai đứa mặc sơ mi cụt tay đi qua, rồi quẹo sang bên phải.

— Anh cũng thấy như em. Đến ngã tư, chúng dọt nhiên mất hút.

— Trời tối lắm, có lẽ chúng núp dưới bóng cây.

— Mặc kệ. Em vào trước, anh đi sau bảo vệ. Từ bóng cây sau ngã tư đến hẻm tối gần 50 thước, chúng kho hy vọng bắn trúng. Anh có cảm tưởng là chúng đi theo, rồi hành động trong hẻm.

Thiếu Cơ dừng lại, mũi thuốc lá thơm quện trong không khí.

— Em vào được chưa?

Văn Bình đáp nhỏ:

— Được rồi. Anh đoán không sai. Một đứa

vừa chạy qua ngã tư, núp sau tiệm vàng. Em để nó cho anh. Lâu ngày, không được bán súng, tay anh ngứa ngáy quá sức.

Nàng cười nhẹ :

— Hừ, anh bắn phải em thì khốn !

Chàng cũng cười :

— Em không thích ư ?

Thiếu Cơ phát mạnh vào vai chàng, giọng đùa bỡn :

— Ông nỡm.

Quên băng nguy hiểm đang rình rập, nàng cười to. Văn Bình hích cùi chỏ vào ngực nàng :

— Đêm nay hãy cười. Vào đi.

Thiếu Cơ đẩy nhẹ cửa sắt.

Con đường vào trong tối như hũ nút.

Đi được một quãng, chàng nắm áo nàng lôi lại :

— Bây giờ, để anh đi trước. Em cầm lấy khẩu súng của anh. Cần thận, đạn đã lên nòng, chỉ dây cò an ninh là nõ. Hễ động dụng, em cứ bắn. Có gì, anh chịu cho.

Hai người đến cầu thang.

Thiếu Cơ nói, giọng ngạc nhiên :

— Lạ nhỉ. Mìla vẫn thắp đèn sáng đêm mà.

Hay là...

Nàng ngậm miệng, không nói thêm nữa. Có lẽ mũi chuột chết từ gài cầu thang xông ra làm nàng lợm giọng. Cũng có lẽ một cảm giác kinh sợ chặn lấy cổ họng nàng.

Văn Bình hỏi :

— Em sợ Mìla không ở đây ư ?

Thiếu Cơ vẫn lặng thinh.

Nàng dùng sát vào người chàng, bàn tay cầm súng giơ lên. Chàng vội ngăn lại :

— Làm gì có ai !

— Em sợ lắm, anh ạ.

Sợ là cảm giác chung của nhiều người khi bị bóng tối bao phủ. Là phụ nữ, Thiếu Cơ sợ là thường. Tuy nhiên, quen Thiếu Cơ đã lâu, chàng biết rõ tâm tính nàng. Nàng không bao giờ biết sợ. Nàng là người có đủ bình tĩnh đánh nhau với ma ngoài nghĩa địa.

Hồi nhỏ, Thiếu Cơ ở cạnh nghĩa trang, thường Chi lăng. Thời ấy, đường Chi lăng còn nhỏ hẹp, hai bên bụi rậm um tùm, nhà gạch chưa xây sao sát như bây giờ. Ngôi nhà của cha mẹ nàng năm gọn lỏn giữa một bãi vắng heo hút, cửa sổ nhìn thẳng ra những nấm mộ trắng xóa, mỗi đêm tối trời thường leo lét lửa xanh ma troi.

Đứa nào không học bài hoặc nghịch bậy thường bị anh nàng đuổi ra bãi tha ma ban đêm. Thiếu Cơ bị phạt nhiều nhất nên đã quen tên người chết khắc trong bia đá. Nàng nhớ không khi rừng rợn của nghĩa trang đến nỗi những đêm mưa to, gió lớn, nàng khoác áo toại sùm sụp đi đi lại lại một mình...

Lớn lên, nàng không biết sợ là gì nữa. Thế mà đêm nay nàng sợ. Văn Bình kéo nàng sát người chàng thêm nữa. Chàng muốn truyền hơi ấm vào da thịt lạnh ngắt của nàng.

Chàng đặt chân lên cầu thang gỗ.

Pạc thang ọp ẹp rit lên, tưởng như lún gẫy dưới sức nặng lực sĩ của Văn Bình.

Tiếng chình chít vang lên. Thiếu Cơ run như cây sậy nép vào ngực chàng. Một con chuột cống kèch xù từ trong tối chạy vụt ra, dẫm vào chân Thiếu Cơ làm nằng rú lên.

Rồi một đoàn dơi khổng lồ đập cánh phành phạch bay qua, mùi hôi thối xông vào mũi chàng. Thiếu Cơ rú lên lần nữa . . .

Bình tĩnh và gan lì như Văn Bình mà cũng rợn gáy. Chàng thò tay vào túi lấy bật lửa. Mắt chàng sáng quắc chọc sâu vào màn tối u uất.

Đột nhiên, chàng khám phá ra sự thật. Sự thật kinh hồn.

Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, chàng tìm được nguyên nhân làm Thiếu Cơ mất hết can đảm.

Nhanh như chớp xẹt, chàng xô nằng ngã xuống.

★

Hai giờ sáng.

Như mọi đêm, đúng hai giờ Gã Cụt khệnh khạng treo lên lầu sòng bạc thượng lưu ở đường Ernest Outrey.

5 cái máy lạnh Admiral chạy hết tốc lực không làm Gã Cụt bớt nóng. H* n kéo ghế, ngồi phịch xuống.

Như mọi đêm, bản ngoắt tay giọng anh chị :

— Vodka, mactini, vắt thêm một giọt chanh.

Vodka trộn với mactini là món uống quen thuộc của hắn. Phải là kẻ ăn chơi tử chiếng mới biết được cách pha với chanh.

Thật ra, bợm rượu thường chế mactini, coi đó là tri kỷ của đàn bà. Kẻ giang hồ lại tìm thấy trong ly mactini, pha giọt chanh, bỏ vào viên ô-liu mắn mắn, một thú vị lạ lùng. Gã Cụt lại có một lối

uống rượu lạ lùng. Hắn dùng trước một ly mactini vĩ đại, dùng phép lịch sự thái tây, rồi mới quay ra huyết-ky. Không phải huyết-ky Nhật uống nóng cở, huyết ky Mỹ làm chảy nước mắt, nước mũi, mà là huyết-ky chính cống si-cốt, thứ thượng hảo hạng cất dưới hầm mây chục năm . . .

Uống huyết ky, gã Cụt cũng không pha sô-đa, hoặc nước đá như mọi người. Theo hắn, như vậy không phải là sành rượu. Uống huyết ky hạng nhất phải dầm cả chai vào đá lạnh, như thể sâm banh của Pháp, rồi gác chân lên bàn, đập vỡ cở chai, ghé miệng tu ừng ực, rồi lấy tay áo quẹt mép . . .

Gã Cụt nhìn chung quanh . . .

Sòng bạc vẫn gồm khách chơi quen mặt. Vẫn những cô gái mặc y phục mỏng dính, hà tiện đồ lót, thích uốn ẹo cho khách ngắm nghĩa. Vẫn những gã đàn ông bảnh bao, túi quần sau đầy ừ tiền kíp và đô-la, xài bạc không bao giờ đếm, thua cả năm cũng không hết của . . .

Gã Cụt nhún vai ra vẻ khinh bỉ . . .

Bồi mang khay lại, gã Cụt cau mặt. Ly rượu nhỏ xiu, không dùng dung lượng thường lệ. Mỗi khi hắn vào sòng bạc, phổ ky đều kính cẩn bưng tới một cở mactini to tướng. Tên bồi này mới vào làm, hoặc không đếm xỉa tới oai danh của gã Cụt, trộm dao búa ban đêm của Vạn tượng.

Gã Cụt giựt phăng cúc áo trước ngực để lộ con rồng màu xanh xám trên làn da lông lá. Phổ ky vội bước ra quay rượu. Gã Cụt quát lớn :

— Thăng khốn kiếp.

Người bồi đứng lại, vẻ mặt sừng sốt .

— Thưa ông, gì ạ ?

Gã Cụt quắc mắt giận dữ :

— Ai bảo mi rót rượu vào ly muối tép ?

— Thưa, ông gọi vodka maclini pha chanh.

— Đùng rôi. Nhưng tao không uống như người khác.

— Ông uống sao a ?

Gã Cụt hất luôn ly rượu vào mặt người bồi. Đồng thời, hất tống vào bụng một cái đá như trời giáng. Phở ky ngã lộn xuống bàn rượu kế cận, ly chén vỡ lảng xoảng. Liếc thấy dáng điệu dâm thuê, chêm mưu của Tư Cụt, ai nấy đều lặng thinh.

Hảo ra lệnh :

— Kêu lão chủ lại ông Tư bảo.

Nười bồi lóp ngóp bè dầy, lấy mù xoa lau rượu trên mặt, «đạp» một tiếng rồi vào phòng trong. Chủ nhân—một người dùng tuổi đề râu mép theo kiểu Hit-le — nghiêng mình chào gã Cụt :

— Kia, tuồng ai, té ra anh Tư. Chung nó hỗn với anh phải không ?

Tư Cụt nhe hàm răng cái mã :

— Thằng bồi chó chết của anh không biết cái thủ nháp maclini nên tôi cho nó một bài học nho nhỏ. Anh giận tôi không ?

Chủ nhân gập mình làm đôi :

— Đầu dâm. Anh Tư muốn gì cũng được. Đề tôi đuổi thằng bồi lão xược ấy ngay.

Rồi cất tiếng oang oang :

— Bay đầu. Bưng lại đây một chai sâm banh hảo hạng.

Gã Cụt nheo mắt ra vẻ khoái chí. Chủ nhân nói, giọng lễ phép :

— Đêm nay, sông bạc dài anh. Xin mời anh tự tiện.

Tư Cụt nhún vai. Chủ nhân sông bạc sợ là phải, nếu không một viên đạn từ khẩu Iver Johnson nòng 22 đeo dưới nách gã Cụt sẽ làm mất chỗ đội mũ.

Chai sâm banh sọc đỏ nằm ngoan ngoãn trong thùng đá vụn trắng muốt. Bồi bàn xun xoe lấy khăn trắng kẹp cổ chai, sửa soạn mở nút. Gã Cụt bồng xua tay :

— Rượu gì vậy, anh chủ ?

Chủ nhân giật nảy người :

— Thưa anh, sâm banh Mum. Ngon nhất là Mum.

Gã Cụt chắc lưỡi :

— Chắc, nghe anh giảng bài, tôi có cảm tưởng từ khi làm người đến giờ chưa được nếm mùi sâm banh. Mum là thứ ngon nhất phải không anh ?

Mặt chủ nhân tái nhợt :

— Thưa anh Tư...

Tư Cụt dấm tay xuống bàn, giọng gắt gỏng :

— Đồ biền lận. . . Thứ sâm banh nhạt phèo như nước ốc này, anh dọn cho người khác uống.

— Vậy, thưa . . . anh dùng gì ?

— Ngu như con bò . . . Rượu Mum sọc đỏ của anh đề năm 1944. . . Dân nhà quê sẽ vỡ lầy, dinh ninh rượu càng cũ càng ngon, nhưng anh ơi, tôi là thần rượu . . . Trong vòng hai mươi năm nay, sâm banh chỉ tuyệt ngon một năm mà thôi, năm 1953, anh biết chưa ? Sâm banh 1953 đắt gấp 5 gấp 10 lần sâm banh những năm khác . . . Cũng như rượu vang bít-đô ấy . . . trong 20 năm nay chỉ có

1945 và 1947 là bất hủ. (1)

Chủ nhân run run đứng dậy :

— Thưa anh, còn một chai 1953. Một chai độc nhất, dành riêng cho ông... Nhưng không sao, tôi xin biếu anh.

Gã Cụt sáng giọng :

— Ô, để dành riêng cho ông nội của anh đi. Thăng Cụt chỉ nên uống nước trà đường thôi.

— Tôi lỗ lời, xin anh tha lỗi.

— Lần này, chỗ quen biết, tôi không giận, nhưng anh coi chừng... Tự Cụt ít khi nhìn ai hai lần...

Mắt gã Cụt rực sáng khi nhấp ly rượu màu hổ phách. Sâm banh 1953 là báu vật trong làng Lưu linh quốc tế. Mạt ra, lão chủ phai mua tới 10 ngàn kíp một chai...

Gã Cụt vất vẻo uống rượu, không thêm quan tâm tới bọn gái chơi mặt trát dày phấn trắng và son đỏ, miệng sắc súa thuốc lá, nách dọm mùi nước hoa rẻ tiền, uốn ẹo lại gần, cố tình sát bộ ngực to lớn vào vai hắn, lúc lắc một cái, trong cử chỉ mời mọc vô cùng dâm dật.

Hắn đã quen với thủ đoạn «câu» khách của xã hội thanh lâu Vạn tượng. Hắn muốn cô gái nào là được thỏa mãn ngay. Kể nào cưỡng lại tức khắc sẽ bị xin buyết. Tuy là lời trước mặt gã Cụt, bọn gái chơi vẫn sợ như ngoáo ộp. Vì tình tình hắn thất thương, có thể hắn ôm lưng, kéo ngã vào lòng, hôn đôi ba cái, rồi xia cho một đồng giấy bạc.

1 — Gã Cụt quả là tay sành rượu, vì sâm banh 1953, cũng như rượu chát 1945, 1947, được coi là ngon nhất, kể từ 1942 đến 1958...

hoặc có thể hấn nhờ toẹt nước bọt vào mặt, tiện tay tát một cái nổ đom đóm mắt :

Toàn thể đều sợ gã Cụt.

Trừ một người.

Một người đàn bà tuyệt đẹp.

Nàng là hoa khôi của xã hội đa lạc Vạn tượng. Nàng đẹp số sảng, với cái nhìn bốc lửa, cái miệng ngoáy tròn và bộ ngực dữ dội như muốn tát vào mặt đàn ông đa tình.

Gã Cụt mê nàng say đắm. Hấn khét tiếng vũ phu với phái yếu, song lại sợ nàng như cọp. Có lẽ vì nàng có nhan sắc xiêu phạm. Nhưng có lẽ cũng vì nàng không thuộc loại liễu yếu, dào tởm để gã Cụt có thể vui dạp. Một hôm, hấn xán lại ôm vai thì nàng gạt ra, giọng nghiêm nghị :

— Anh Tư. Tôi không dễ dãi như mọi người khác đâu. Hệ yêu ai, thì dao kẻ cò, tôi cũng yêu. Không yêu thì đừng hòng. Anh giỏi võ thật đấy, nhưng chỉ đe dọa được bọn vũ nữ tầm thường. Tôi dư sức thù tiếp anh. Và nếu thua anh, hàng chục, hàng trăm người khác sẽ lóc thịt anh ra từng miếng.

Giọng nàng lạnh ngắt như tảng đá băng, khiến gã Cụt rợn người. Nàng tiếp :

— Dầu sao, tôi cũng có cảm tình với anh, vì thấy anh ngang tàng. Bẩm tính tôi thích đàn ông ngang tàng. Nhưng có cảm tình chưa có nghĩa là yêu. Anh hãy cố gắng chinh phục tôi. Và để giữ tình thân thiện, tôi giới thiệu anh với một tổ chức... Một tổ chức tiền rừng, bạc bể. Một tổ chức gồm toàn võ sư thượng thặng, và thiên xạ vô địch...

Một đêm mưa rì rả, nàng dẫn gã Cụt ra bãi

vắng gần Thất lương dễ gặp nhiều bóng đen bị mặt.

Cuộc đời lạ lùng của gã Cụt bắt đầu... Hắn bắt đầu giết người thuê, chở hàng lậu thuế. Lần nào, hắn cũng được trả tiền sòng phẳng. Hắn tiêu xài như phá mà tiền vẫn rủng rỉnh.

Đột nhiên, nàng đến tìm hắn, và cho hắn hôn má. Nàng ra lệnh cho hắn tới sòng bạc ở đường Ernest Outrey, tiếp xúc với cô gái cầm mù soa vàng và tìm đề nhận chỉ thị mới.

Chỉ thị giết thiêu tá Sim Leng.

Giết người đối với hắn là chuyện cơm bữa nên hắn tuân lệnh không bàn cãi. Từ lâu, dân chúng Vạn tượng đã quen với cảnh tử thi nổi lênh bênh trên sông Cửu Long đỏ quạch, hoặc nằm gục mặt xuống rãnh nước bẩn thỉu trong xóm yên hoa.

Đầu độc xong Sim Leng, gã Cụt lại vui đùa trong rượu, thuốc phiện và gái đẹp. Đứng một tuần, xấp bạc cuối cùng đã hết. Hắn đang nhẩn nhó, thì cấp trên lại ra chỉ thị.

Gã Cụt nhe răng cười khi thấy cô gái có bộ ngực núi lửa uốn éo bước vào. Nhận ra hắn, nàng đứng lại, nghiêng cái eo ngàn vàng để chào. Lần này nàng không cần mù soa vàng, tìm làm ám hiệu liên lạc nữa.

Hắn lắp bắp một câu tán tỉnh :

— Em đẹp làm anh hoa cả mắt.

Nàng vuốt má hắn, cử chỉ da diết :

— Chồng ngoan, rồi em đền cho.

— Ngươi chưa thế nào ?

— Thong thả. Để em uống một ngụm mactin

Khát cháy cả cổ. Anh chờ em lâu chưa ?

— Mọi thôi. Hôm nay, anh phải làm gì ?

Nàng ghé vào tai gã Cụt :

— Aph xuống đường ngay bây giờ. Xế cửa có một chiếc DS 19 sơn trắng, trong xe có hai người. Sẽ có rất nhiều tiền tiêu. Họ đưa anh đi gặp ông chủ.

— Ông chủ ?

— Phải, ông chủ giàu nứt, mạnh nứt. Anh muốn gì, ông chủ cũng cho, miễn hồ..

— Miễn hồ sao ?

— Miễn hồ anh đừng chân trong, chân ngoài. Kẻ nào trái lệnh ông chủ đều mất mạng. Chứ đừng nói tới phần bội nữa. Thôi, anh đi xuống, kéo họ chờ. Ông chủ không thích chờ nhân viên đâu, anh tự yêu quí.

Gã Cụt khệnh khang gài nút ngực, xóc lại khẩu Iver Johnson và con dao bấm tòn ten dưới nách. Còn góc chai, sâm banh, hắn đưa cổ chai tu ừng ực. Đoạn, hắn bước xuống thang gác. Mọi người thở hắt ra, như vừa cất được gánh nặng ngàn cân.

Ngoài đường, trời tối om.

Ngọn đèn ở ngã ba chỉ đủ chiếu sáng một góc vỉa hè. Máy xa phu xam lờ ghéch cằng, tán gãi, dưới một mái tôn lụp xụp, vắng lại tiếng cười khúc khích của một cô ả. Gã Cụt nhún vai — từ ngày cụt một tay, hắn đâm ra cái bệnh nhún vai — nhìn sang bên kia đường.

Chiếc DS 19 nằm chênh ềnh dưới bóng cây bàng to lớn. Hắn đánh diêm châm thuốc lá, đợi cho người trong xe nhìn thấy rồi tiến lại. Cửa sau xe mở ra, kèm theo giọng nói thân thiện :

— Chào anh Tư. Ông chủ cho mời anh.

Gã Cụt buong mình xuống đệm xe rún rầy. Tài xế xa ga, phóng thẳng.

Đọc đường, Gã Cụt hỏi :

— Đi đâu, hả các anh ?

Gã ngồi cạnh nhếch mép :

— Đi đâu rồi biết.

Sông Cửu Long, gió thổi phần phật. Tư Cụt nhia ra giòng sông đen sì, bỗng đứng thấy thềm một chiều á phiện. Ngày trước, những đêm trời nóng gió, thiên hạ chui rúc trong phòng, đóng cửa kín mít, thì hần lại nổi máu giang hồ, lái xuồng máy trên sông đầy sóng dữ.

Mỗi lần bệnh bùng trên sông, hần lại mang theo một người đàn bà ngoan ngoãn và khéo gọi. Hần nằm dài trên sàn ca-nô lót thảm len êm ái, dưới ngọn đèn dầu lạc thơm ngát, cánh mũi nở rộng, tâm thần sáng khoái chờ người đẹp nướng á phiện, vé tròn, cung kính nâng tàu lên cho hần rít một hơi dài lê thê.

Thuốc phiện của hần được trồng riêng trên một đồi trọc ở Xieng Kacang. Gia đình một tù trưởng Mèo có thể lực đặc thân chế biến, rồi đóng hộp gửi biểu. Thuốc phiện này được pha với một chất riêng, lấy từ rễ cây trong rừng Saravane, hút vào có một mùi vị lạ lùng.

Lâu lắm, gã Cụt không được thưởng thức lại điều thuốc đặc biệt. Trọng pháo của quân đội khuyh tả đã rớt đúng ngọn đồi trồng nha phiện, người bạn Mèo tri kỷ của hần thành người thiên cổ. Thiếu thuốc ngon - thiếu cả bạn hiền - vì người đàn bà ngoan ngoãn và khéo gọi từng

tiêm thuốc cho hần đã chết đuối trên sông Cửu long - gã Cụt mất hần cái thú giang hồ.

Đột nhiên, hần thở dài.

Tài xế quay đầu lại :

— Buồn hả ?

Gã Cụt nhếch mép :

— Ừ.

— Yên tâm. Nhiều tiền sẽ hết buồn.

Tài xế bốt ga, rời đầu xe trên đê ở một quãng vắng. Gã Cụt ngạc nhiên :

— Đến rồi à ?

— Chưa.

— Vậy, dừng xe lại làm gì ?

Tài xế đổi giọng :

— Theo lệnh trên, phiền anh chụp bao bố bằng vải đen vào đầu.

Tư Cụt bàng hoàng :

— Đầu có được. Tôi là bạn, không phải thù.

Tài xế nói, giọng lạnh như nước đá :

— Ông chủ muốn giữ bí mật.

Tư Cụt ưỡn ngực :

— Ông chủ không phải là ông Trời. Về bảo ông chủ rằng Tư Cụt không thích cái lối bịt mắt như vậy.

— Anh nên bỏ giọng nói ngang tàng đi. Ông chủ không thích bọn đàn em bướng bỉnh.

Gã Cụt hừ một tiếng :

— Tôi không chịu. Nếu các anh không bằng lòng thì thả tôi xuống, tôi biết đường về nhà.

Tài xế trợn mắt :

— Đây không phải lúc đùa. Anh tuân lệnh không ?